

~ Poredni Joško. ~

V četrtek Joško, šole prost,
napotil tjakaj se je v gozd.

In tamkaj se na grm je spel,
ker ptičice bi rad imel.

A v gnezdu stara mi sedi,
tako mladičem govori:

»O, glejte, tu gre Joško naš,
predrzni deček samopaš.

jeseč se, da ni ptičkov vjel,
kot slobno je storiti htel . . .

Mladiči, le vstanite koj,
pa urno, urno za menoj!« —

In — frr! — ves ptičji zbor sleti,
in gnezdo prazno se reži . . .

Ubriše Joško se pod nos,
previdnim ptičkom ni bil kos.

Nevoljen ves in poln sramu
ubere naglo pot domu,

Janko Leban.



~ V nočnem hladu. ~

Solnce že je zatonilo,
padel na zemljó je mrak,
petje ptic je potihnilo,
slavčka spev le čuj sladak!

Vse cvetice po livadi
sladko mi počivajo,
njih glavice v nočnem hladi
zlate sanje snivajo.

Tam na nebu pa prižiga
svetlih zvezdic se nebroj,
milo nam z višave miga,
ljub pozdrav pošilja svoj.

Krogla svetla prikazala
daleč se izžà goré,
to je luna mila, zala,
glejte: k nam od vzhoda gre.

Draga luna — o, le pridi
in preženi noč temno;
zarja jutranja, izidi,
da spet ptički zapojó!

Ivanka Debevčeva-Kocijanova.



~ Pismo. ~

Bratec, bratec, pridi,
pridi spet nazaj!
K nam je ves v zelenju
prišel ljubi maj:
zopet na poljani
rožice cvetó,
zopet vse okolo
ptičice pojó.
Z mamico pa nisva
nič vesela še,

žalostno je nama,
žalostno srce . . .
Bratec, bratec, pridi,
pridi k nam nazaj!
Ko se ti povrneš,
vzcvete šele maj:
rožice na polju
lepše zacvetó,
ptički veselejše
pesmi zapojó! —



Albert Š.